

Sygnatura akt II C 268/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR K. T.

Protokolant: st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. B. i U. K.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda R. B. kwotę (...) (piętnaście tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2012 do dnia zapłaty, z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty liczonymi jako odsetki ustawowe za opóźnienie i oddala powództwo w pozostałej części;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki U. K. kwotę (...) (piętnaście tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2012 do dnia zapłaty, z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty liczonymi jako odsetki ustawowe za opóźnienie i oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda R. B. kwotę (...),50 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt trzy 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki U. K. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. obciąża powoda R. B. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 32,16 (trzydzieści dwa 16/100) złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków;
6. obciąża powódkę U. K. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 48,37 (czterdzieści osiem 37/100) złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków;
7. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 144,87 (sto czterdzieści cztery 87/100) złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygnatura akt II C 268/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 26 lutego 2014 roku przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. powodowie R. B. i U. K., reprezentowani przez pełnomocnika z wyboru w osobie radcy prawnego wnieśli o zasądzenie odpowiednio kwot: 20000 złotych oraz 30 000 złotych tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictw. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 13 lipca 2012 roku w Ł. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego pasażer pojazdu marki F.

(...) o numerze rejestracyjnym (...) M. B. odniósł rozległe obrażenia ciała skutkujące jego zgonem. Odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie ponosi D. P.. Pozwany wypłacił powodce zadośćuczynienie i odszkodowanie oraz odmówił powodowi przyznania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W zakresie odsetek wskazano, iż początkowa data odsetek uwzględnia termin na wypłatę odszkodowania przewidziany w art. 14 ust 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwa k. 8, 9)

W odpowiedzi na pozew pozwany reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru w osobie rady prawnej wniósł o oddalenie powództwa w całości, zaś w zakresie odsetek do dnia wcześniejszego, niż dzień uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto wniósł o wezwanie do udziału w sprawie D. P. wskazując, iż w razie niekorzystnego rozstrzygnięcia będzie przysługiwało pozwanemu roszczenie regresowe względem sprawcy wypadku. W uzasadnieniu wskazano, iż sprawcą wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć poniósł M. B., był D. P. nieposiadający ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z ustaleń poczynionych w toku postępowania karnego wynika, iż zarówno kierowca, jak i pasażer pojazdu byli pod wpływem alkoholu. Z tego powodu pozwany zajął stanowisko, iż przyczynienie poszkodowanego swoim zachowaniem do zdarzenia winno być ustalone na poziomie 60 %, a nie jak w toku postępowania likwidacyjnego – 50 %. Pozwany przyznał, iż uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powodce stosowne zadośćuczynienie i odszkodowanie za śmierć syna. W ocenie pozwanego dalej idące żądanie powódki ponad wypłacone jej dotychczas świadczenia, a także żądania powoda są bezzasadne, a nadto żądane przez nich kwoty są wygórowane, zważając na okoliczność, iż roszczenia powodów nie zostały należycie udowodnione. W zakresie odsetek za okres poprzedzający wyrokowanie pozwany podniósł jego niezasadność, bowiem w sytuacji istnienia wątpliwości co do obowiązku oraz jego wysokości nie można uznać, że dochodzi do opóźnienia w spełnieniu świadczenia, które staje się wymagalne dopiero w momencie wydania wyroku. Pozwany zakwestionował też wysokość żądanych przez powódki kosztów zastępstwa procesowego.

(odpowiedź na pozew k. 104-111 , pełnomocnictwo- k. 112)

W piśmie z dnia 27 listopada 2014 roku pełnomocnik powodów zakwestionował zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przyczynienia się zmarłego do zaistniałej szkody w wymierzę 60 %, jednocześnie wskazując iż strona powodowa jest skłonna przyjąć przyczynienie na poziomie 50 %. Podkreślono, iż w sensie procesowym podniesiony zarzut przyczynienia za nieudowodniony. Powodowie zaprzeczyli podnoszonej przez pozwanego okoliczności, by zmarły spożywał alkohol ze sprawcą wypadku komunikacyjnego, a także by wiedział, iż kierowca jest w stanie nietrzeźwości.

(pismo procesowe powodów k. 123-124)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 217-222)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2012 roku w Ł. przy ulicy (...) na wysokości posesji numer (...), kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), D. P. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób że znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wynikiem 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu doprowadził do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego obrażenia ciała odniósł pasażer pojazdu M. B., skutkujące jego zgonem na miejscu zdarzenia. Sprawca zdarzenia został skazany prawomocnym wyrokiem karnym.

(okoliczność bezsporna, wyrok w sprawie sygn. akt VII K 796/12 - k. 233 - koperta k. 136)

W chwili zdarzenia sprawca nie posiadał ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczność bezsporna, notatka urzędowa K. w Ł. w sprawie sygn. akt VII K 796/12- k. 1 i 2 - koperta k. 136)

M. B. w chwili zdarzenia miał 1,64-1,71 promila alkoholu we krwi.

(protokół sekcji zwłok w sprawie sygn. akt VII K 796/12- koperta k. 136)

U. K. była matką zmarłego M. B.. R. B. był bratem zmarłego M. B.. W chwili wypadku M. B. miał 36 lat.

(kopia skróconego aktu zgonu k. 42 , kopia skróconego aktu urodzenia k. 43)

R. B. w momencie śmierci brata miał 39 lat. Posiadał własną rodzinę – żonę oraz trójkę dzieci. Ojciec powoda nie żyje. Poza matką i jej siostrą nie ma innej dalszej rodziny. Z rodziną ze strony ojca nie utrzymuje kontaktu. Zmarły M. B. był przyrodnim bratem powoda. Wychowywali się wspólnie, mieszkali w jednym domu. Po wejściu w dorosłość ich relacje nie osłabły, a kontakty nie stały się rzadsze. Powód wraz z bratem wyjeżdżali za granicę w celach zarobkowych, wspólnie odbywali kursy zawodowe. Często się odwiedzali, spędzali razem święta i inne uroczystości rodzinne. Ich córki z racji zbliżonego wieku wspólnie się wychowywały. Bracia mieszkali w bliskim sąsiedztwie co umożliwiało im widywanie się średnio dwa razy w tygodniu, w weekendy. Powód po śmierci brata przez pół roku korzystał z pomocy psychiatry i przyjmował leki przez niego przepisane. Powód pozostawał na zwolnieniu lekarskim około 4 miesiące. W pierwszym dniu po powrocie do pracy został zwolniony. Powodem zwolnienia było długotrwałe przebywanie na zwolnieniu lekarskim. Powód nie korzystał z pomocy psychologa, wsparcia udzielała mu żona. O śmierci brata dowiedział się będąc na wakacjach, telefonicznie od matki. Wrócił do domu na drugi dzień. Powód stara się regularnie odwiedzać grób brata.

(zeznania powoda k. 218-220)

U. K. była matka zmarłego M. B.. Syn przed śmiercią nie mieszkał z powódką. Często jednak odwiedzał matkę, kupował jej leki, załatwiał wizyty lekarskie, pomagał finansowo. Razem z powódką spędzali święta i uroczystości rodzinne. Po śmierci syna powódka nie korzystała z terapii psychologicznej i z leczenia psychiatrycznego. Powódka jest wdową. Jediną rodzinę powódki stanowi drugi syn (powód) wraz z rodziną oraz siostra. Powódka odwiedza grób syna, obecnie z częstotliwością około raz na 2-3 miesiące z uwagi na zły stan zdrowia.

(zeznania k. 220-222)

Powód był bardzo związany emocjonalnie i funkcjonalnie ze zmarłym bratem. Na skutek przeżyć związanych ze śmiercią brata, powód doznał razu psychicznego o znacznej sile traumatycznej. Szczególnie niekorzystne doznania były aktywne około roku. Żałoba po zmarłym bracie została odbyta. Powód ujawnia aktywne urazy emocjonalne mające związek przyczynowo skutkowy ze śmiercią brata – obecnie ma to wymiar mierny. Zakres cierpień emocjonalnych w okresie żałoby (1 rok) był duży z tendencją do poprawy. Silny związek emocjonalny z bratem mógł spowodować sytuację odczuwania znacznego dyskomfortu. Na skutek zaburzeń emocjonalnych powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, czego konsekwencją była utrata pracy (co było dodatkowym czynnikiem wzmacniającym niekorzystną sytuację). Rokowania są dobre.

(opinia biegłego psychologa dotycząca R. B. k. 167-171, opinia uzupełniająca k. 193-195)

Powód bezpośrednio po śmierci brata w okresie lipiec-sierpień otrzymywał leki przeciw lękowe zalecone przez lekarza pierwszego kontaktu, a także został skierowany do psychiatry.

(dokumentacja medyczna k. 31)

Powódka na skutek śmierci syna doznała urazu psychicznego o dużej sile traumatycznej. Nadal odczuwa i przeżywa przykre emocje. Reakcja żałoby została odbyta, obecny stan psychiczny powódki jest niekorzystny, ale jest to efekt układu niekorzystnych czynników występujących w najbliższym otoczeniu w okresie ostatnich lat. Obecnie u powódki nadal występuje aktywny uraz mogący być skutkiem śmierci syna. Zakres niekorzystnych doznań emocjonalnych

po śmierci syna był istotny- nieprzewidywalność zdarzenia, deprivacja osoby bliskiej, konieczność dostosowania swojego życia do nowej sytuacji. Stwierdzono potrzebę korzystania z opieki psychiatrycznej i podjęcia leczenia psychiatrycznego. Ze względu na efekt nakładania się traumy nie jest możliwe wskazanie konsekwencji emocjonalnych wyłącznie na skutek śmierci syna powódki. Obecnie powódka ujawnia dolegliwości, objawy będące miernymi diagnostycznymi symptomami w kierunku nerwicowym, depresyjnym.

(opinia psychologa dotycząca U. K. k. 172-176, opinia uzupełniająca k. 193-195)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 23 sierpnia 2012 roku skierowanym do pozwanego za pośrednictwem (...) SA (...) w Ł., pełnomocnik powodów wniósł o zapłatę kwoty 100 000 złotych na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią syna oraz kwoty 80 000 złotych na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią brata.

(wezwanie do zapłaty – akta szkody na załączonej płycie CD k. 116)

W dniu 26 października 2012 roku zgłoszenie szkody zostało przekazane pozwanemu przez (...) Centrum (...) w Ł..

(protokół przekazania szkody – akta szkody na załączonej płycie CD k. 116)

Decyzją z dnia 3 grudnia 2012 roku pozwany przyznał powódce kwotę 40 000 złotych zadośćuczynienia oraz kwotę 10 000 złotych tytułem odszkodowania i po ustaleniu stopnia przyczynienia się zmarłego do powstania szkody, wypłacił powódce świadczenie pomniejszone o 50% tj. odpowiednio kwoty 20 000 zł oraz 5 000 zł. Pozwany odmówił wypłaty świadczenia na rzecz powoda.

(decyzja z dn. 03.12.2012r. – akta szkody na załączonej płycie CD k. 116 , zawiadomienie k. 214)

Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez pracownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł., uznając wnioskowany dowód za nieprzydatny do określenia relacji łączących powodów ze zmarłym, a także naruszający postulat postępowania dowodowego wyrażony w art. 235 k.p.c., zgodnie z którym winno ono toczyć się bezpośrednio przed sądem orzekającym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Stosownie do art. 98 ust. 1 pkt 3. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej m.in. na osobie, gdy posiadacz pojazdu nie był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdów. Z przedłożonych do akt sprawy dokumentów wynika, że sprawca wypadku komunikacyjnego z dnia 13 lipca 2012 r., w wyniku którego M. B. poniósł śmierć, nie był objęty odpowiedzialnością cywilną posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z uwagi na datę zaistnienia zdarzenia, z którym powodowie łączą powstanie szkody, zastosowanie mają wprost przepisy art. 446 § 4 k.c., zgodnie z którym Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Nie ulega wątpliwości, że rodzina, jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Więż rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega

ochronie. Nadto śmierć członka rodziny może wywołać skutki w sferze zdrowia człowieka (cierpienia psychiczne), a zatem także ta okoliczność, obok przerwania więzi rodzinnej, może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie rodzaju naruszonego dobra, zakresu, tj. natężenia i czasu trwania naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 roku, sygn. akt IV CSK 99/05, LEX nr 198509, z dnia 1 kwietnia 2004 roku, sygn. akt II CK 131/03, LEX nr 327923, z dnia 19 sierpnia 1980 roku, sygn. akt IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81 oraz z dnia 9 stycznia 1978 roku, sygn. akt IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210). Z opinii sądowo- psychologicznej wynika iż powód był bardzo związany emocjonalnie i funkcjonalnie ze zmarłym bratem. Na skutek przeżyć związanych ze śmiercią brata doznał razu psychicznego o znacznej sile traumatycznej. Zakres cierpień emocjonalnych w okresie żałoby (1 rok) był duży z tendencją do poprawy. Silny związek emocjonalny z bratem mógł spowodować sytuację odczuwania znacznego dyskomfortu. Utrata brata spowodowała, iż powód nie mógł poradzić sobie z negatywnymi emocjami bez pomocy psychiatry oraz zażywania leków na uspokojenie. Jednocześnie jednak należy wskazać, że powód posiada własną rodzinę, tj. żonę oraz troje dzieci. W takim przypadku utrata członka rodziny winna być oceniona inaczej, niż w przypadku utraty jedyne go członka rodziny.

Powódka również nie mogła odnaleźć się w nowej rzeczywistości po śmierci syna, na skutek której doznała ona urazu psychicznego o dużej sile traumatycznej. Nadal odczuwa i przeżywa przykre emocje. U powódki biegły psycholog stwierdził potrzebę korzystania z opieki psychiatrycznej i podjęcia leczenia psychiatrycznego. Obecnie u powódki nadal występuje aktywny uraz mogący być skutkiem śmierci syna. Należy przy tym zaznaczyć, że więź pomiędzy rodzicem, a dzieckiem ma szczególny charakter. Co więcej, w niniejszej sprawie w odniesieniu do powódki zaistniała sytuacja szczególnie trudna, polegająca na utracie dziecka przez rodzica. Istotne znaczenie dla oceny stopnia krzywdy powódki ma również to, że wobec śmierci syna, pozostało jej już tylko jedno dziecko (powód).

W tym miejscu wypada odnieść się do kwestii przyczynienia podniesionej przez obie strony procesu. Powodowie kwestionowali okoliczność, by zmarły posiadał wiedzę, iż sprawca zdarzenia był w stanie nietrzeźwości, a także by przed wypadkiem spożywał on alkohol z kierującym pojazdem. Niemniej powodowie przystali na przyjęcie przyczynienia się zmarłego do powstania szkody na poziomie 50 %. Pozwany podnosząc zarzut przyczynienia wniosł o ustalenie, że zmarły swym zachowaniem przyczynił się do powstania szkody w 60 % (mimo, że w postępowaniu likwidacyjnym pozwany przyjął niższe przyczynienie, tj. 50%). Nie ulega wątpliwości, że zmarły naruszył istotne zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, bowiem zdecydował się na jazdę z nietrzeźwym kierowcą. Wiedza zmarłego, iż sprawca zdarzenia bezpośrednio przed jazdą pojazdem spożywał alkohol nie może budzić wątpliwości wobec załączonych akt sprawy karnej, z których wynika, iż przez kilka godzin przed zdarzeniem szkodzącym M. B. pił alkohol z D. P.. Poza twierdzeniami przeciwnymi, powodowie nie podjęli żadnych czynności procesowych mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych. Biorąc także pod uwagę stopień nietrzeźwości kierującego nie sposób przyjąć, iż pasażer nie wiedział o tym, że kierowca jest w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei art. 362 k.c. stanowi, że jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. W przypadku dochodzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej mówi się o tzw. „pośrednim” przyczynieniu, gdyż poszkodowanym jest osoba dochodząca zadośćuczynienia, natomiast przyczyniającym osoba bliska, w związku z której śmiercią dochodzone jest zadośćuczynienie. W przedmiotowej sprawie M. B. w chwili zdarzenia miał 1,64-1,71 promila alkoholu we krwi, podróżował z kierowcą u którego stwierdzono 1,19 promila alkoholu we krwi (tj. 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). O przyczynieniu się poszkodowanego można mówić w sytuacji, gdy jego określone zachowanie się pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Chodzi zatem o związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do uchwały siedmiu sędziów z 20 września 1975r., (III CZP 8/75, OSNCP 1976, z. 7 – 8, poz. 151), przepis ten ma charakter normy ogólnej i jest właściwy do oceny istnienia związku przyczynowego we wszystkich wypadkach przewidzianych w kodeksie cywilnym, chyba że przepis szczególny wskazuje inny sposób określenia zakresu związku przyczynowego. Zasada ta ma zastosowanie zarówno w przypadku niewykonania czy

nienależytego wykonania umowy, jak i w przypadku czynów niedozwolonych. W ocenie Sądu poszkodowany swoim, powyżej opisanym, zachowaniem, przyczynił się do zaistnienia wypadku jak i jego skutków. Sąd ustalając wysokość przyczynienia miał na uwadze pogląd Sądu Najwyższego, który w całości aprobuje, iż przyczynienie pasażera wypadku, tak jak w przedmiotowej sprawie, nie powinno być wyższe niż 50% (wyroki SN z 6.06.1997r, sygn. II CKN 213/97 i z dnia 7.12.85r. , sygn. IV CR 398/95). Przy przyjęciu wyższego przyczynienia doszłoby bowiem do sytuacji, w której pasażer pojazdu będący w stanie nietrzeźwości byłby w wyższym stopniu odpowiedzialny za skutki wypadku, niż kierujący, prowadzący pojazd (w stanie nietrzeźwości).

Dokonując oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, mając na uwadze charakter doznanej krzywdy, okoliczności jej powstania trwałość jej następstw, a także uznanie przyczynienia na poziomie 50%, Sąd ostatecznie uznał, że kwotą odpowiednią, w rozumieniu art. 446 § 4 k.c., należną powodom tytułem zadośćuczynienia (bez uwzględnienia przyczynienia) będzie kwota: 70.000 zł na rzecz powódki oraz 30 000 zł na rzecz powoda. Uwzględniając stopień przyczynienia się zmarłego, a także wypłaconą dobrowolnie przez pozwanego na rzecz powódki w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 20 000 zł Sąd ostatecznie zasądził na rzecz powodów kwoty po 15 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Roszczenia przewyższające wyżej wskazane kwoty podlegały oddaleniu. Powodowie udowodnili wprawdzie istnienie więzi uzasadniających przyznanie odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia, nie wykazali jednak, iż na skutek zdarzenia szkodzącego odnieśli uszczerbek na zdrowiu bądź zajście szczególnych okoliczności przemawiających za przyznaniem świadczenia w żądanej wysokości.

Zgodnie z art. 109 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny obowiązany jest zaspokoić roszczenie odszkodowawcze w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania akt szkody od zakładu ubezpieczeń, który prowadził postępowanie sprawdzające. Decyzją z dnia 03 grudnia 2012 roku wydał decyzję ostateczną przyznając na rzecz powódki wypłatę świadczenia, a w stosunku do powoda odmawiając uznania roszczenia. W niniejszej sprawie powodowie wnieśli o zasądzenie na ich rzecz odsetek ustawowych od dnia 4 grudnia 2012 roku. W świetle powyższego roszczenie tym zakresie należy uznać za zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu. Rozstrzygając kwestię roszczenia odsetkowego Sąd nie podzielił poglądu pełnomocnika pozwanego, wedle którego powodom należą się odsetki ustawowe od dnia wyrokowania. Orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma bowiem charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, przekształcającego się w zobowiązanie terminowe po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05 i z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powódka wygrała proces w 50%. Łączne koszty procesu wynosiły 6 634 złotych. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 4 217 złotych, w tym 1 500 złotych tytułem opłaty od pozwu, 300 złotych tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 2 417 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Pozwany poniósł koszty postępowania w kwocie 2 417 złotych obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Stawki wynagrodzenia pełnomocników stron zostały ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm oraz z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów (...), Dz. U. Nr 163 poz. 1348. W rezultacie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Powód wygrał proces w 75%. Łączne koszty procesu wynosiły 6 134 złotych. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 3 717 złotych, w tym 1000 złotych tytułem opłaty od pozwu, 300 złotych tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 2 417 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Pozwany poniósł koszty postępowania w kwocie 2 417 złotych obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Stawki wynagrodzenia pełnomocników stron zostały ustalone w oparciu o wskazane wyżej przepisy. W rezultacie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 183 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Skarb Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi poniósł w niniejszej sprawie koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 225,40 złotych, w tym 128,65 zł wynagrodzenie biegłej psycholog ponad zaliczkę za wydanie opinii uzupełniającej dotyczącej osoby powoda, a kwota 96,75 zł dotyczy wynagrodzenia biegłej ponad zaliczkę za wydanie opinii dotyczącej powódki. Z uwagi na wynik postępowania kwota ta odpowiednio obciąża powódkę w kwocie 48,37 złotych, powoda w kwocie 32,16 złotych oraz pozwanego w wysokości 144,86 złotych (48,37 zł + 96,49 zł).